

Arrest

nr. 158 520 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit Cabinda, waar u geboren werd op X. U woonde aanvankelijk met uw familie in de wijk Amilca Cabras, toen u tien jaar oud was verhuisden jullie naar de wijk Povo Grande, beide in Cabinda-stad. U vervolgde het middelbaar onderwijs en werkte in de handelszaak van uw vader. Uw vader was lid van het FLEC. Eind vorig jaar vielen vijf gewapende leden van de veiligheidsdienst jullie huis binnen. Ze beschuldigden uw vader ervan het FLEC te financieren, wat hij ontkende. Ze dreigden u en uw zus te doden en schoten uw vader in zijn been. U en uw zus werden geblinddoekt en meegenomen naar een gevangenis in Cabinda. Na twee

dagen, op 4 december 2014, kwam uw oom (J.) jullie bevrijden. Hij gaf jullie door aan oom (M.) (fonetisch) die jullie meteen per boot naar Luanda bracht. Daar verbleven jullie bij oom (R.), tot jullie op 4 januari 2015 naar de luchthaven bracht. U kreeg enkele documenten van het luchthavenpersoneel en werd op een vliegtuig gezet, uw zus werd op een andere vlucht gezet. Op 5 januari 2015 kwam u aan in België. U leerde een Congolese man die (G.) heet kennen en raakte zwanger van hem. Toen u hem na twee maand liet weten dat u zwanger was van hem, in februari 2015, zei hij dat hij op reis moest vertrekken, sindsdien hoorde u niet meer van hem. U werd geholpen door een Angolees genaamd (A.) en overnachtte sindsdien in een kerk en bleef overdag bij (A.) en zijn tante. Op 29 mei 2015 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde gearresteerd te zijn vanwege de betrokkenheid van uw vader bij het FLEC (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u bijna vijf maanden gewacht hebt na uw beweerde aankomst in België vooraleer asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties. U stelt namelijk op 5 januari 2015 in België aangekomen te zijn, terwijl u pas op 29 mei 2015 asiel aanvroeg (CGVS p. 10). U stelt twee maanden bij een Congolese man genaamd (G.) verbleven te hebben en vervolgens via een landgenoot naar een kerk gebracht te zijn waar u kon overnachten (CGVS p. 4, 10). Pas toen u ziek werd en verzorging nodig had werd u door CPAS naar de asielinstanties doorverwezen (CGVS p. 13). De vaststelling dat u pas maanden na uw aankomst in België asiel aanvroeg is weinig verenigbaar met uw bewering bescherming nodig te hebben omdat men u in uw land van herkomst wil executeren (CGVS p. 10,11,12) en relativeert dan ook sterk de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging. De vaststelling dat u geen contact hebt gehouden met uw thuisland en niet geprobeerd hebt om meer te weten te komen over het lot van uw vader (CGVS p. 6, 11, 12), sluit aan bij het bovenstaande argument. U stelt dat u bang bent dat men te weten komt dat u het land verlaten hebt en nog contact houdt (CGVS p. 12), maar aangezien uw oom (J.) al weet dat u het land verlaten hebt, schuilt er ook geen gevaar in met hem contact te houden. Van een asielzoeker, die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan immers worden verwacht dat deze tracht zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst en dat hij aldus op welke wijze dan ook zal trachten contact te houden met personen die hem deze informatie kunnen verstrekken. Dat u zonder aannemelijke reden naliet zelfs met uw oom (J.) (CGVS p. 11) contact te houden, getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot uw verblijf in de gevangenis kan opgemerkt worden dat u niet weet waar u juist werd vastgehouden (CGVS p. 12), ondanks het feit dat u er na twee dagen kon ontsnappen met de hulp van uw oom (J.), die blijkbaar wel degelijk wist waar u verbleef (CGVS p. 11, 12). Hoe uw oom erin sloeg in de gevangenis binnen te breken en hoe hij u en uw zus klaarblijkelijk zonder enige incidenten of noemenswaardige voorzorgsmaatregelen mee naar buiten kon nemen, weet u evenmin (CGVS p. 12, 13). Aangezien Cabinda de kleinste provincie van Angola is, maar dezelfde inlichtingen-, politie-, leger- en veiligheidsdiensten heeft als Luanda, is de provincie erg sterk gecontroleerd (zie informatie administratief dossier). Het is dan ook weinig aannemelijk dat een man die volgens uw verklaringen zelf gezocht wordt (CGVS p. 12), niet alleen riskeerde in een gevangenis in te breken om jullie te bevrijden, maar na deze onderneming bovendien nog het risico nam om terug te keren naar uw huis om enkele spullen op te halen (CGVS p. 11), waaronder de foto's die u voorlegt. Het is niet geloofwaardig dat iemand die juist twee personen uit de gevangenis heeft bevrijd, vervolgens nog naar het huis van deze personen gaat om enkele spullen op te halen, daar men kan verwachten dat het huis waar iemand gearresteerd werd de eerste plaats is waar men die persoon gaat zoeken nadat hij uit de gevangenis ontsnapte.

Over de activiteiten van uw vader bij het FLEC en over de activiteiten van het FLEC in het algemeen, kan u maar weinig vertellen. U stelt al sinds uw twaalf jaar te weten dat uw vader lid is van het FLEC, maar wat hij juist deed bij het FLEC weet u niet (CGVS p. 13). Gevraagd of uw vader het FLEC inderdaad financierde, aangezien hij hiervan beschuldigd zou zijn de dag van uw arrestatie (CGVS p. 11), antwoordt u bevestigend, maar u weet niet wat het FLEC met het gekregen geld deed (CGVS p. 14). U weet dat het FLEC de onafhankelijkheid van Cabinda nastreeft, maar kan in het geheel niet toelichten hoe het FLEC deze onafhankelijkheid tracht te bereiken (CGVS p. 17). Recente voorvallen of incidenten in Cabinda in verband met het FLEC kan u evenmin noemen. Gevraagd of u weet heeft van een aanslag in 2010, die gelinkt werd aan het FLEC, blijkt u het antwoord schuldig (CGVS p. 17),

hoewel de aanslag op het Togolees voetbalteam het wereldnieuws haalde (al ontkent het FLEC de verantwoordelijkheid voor deze aanslag). Evenmin kan u toelichten welke activiteiten het FLEC de laatste jaren nog heeft gehad in Cabinda, u stelt slechts vaagweg dat uw vader het aan de telefoon had over conflicten, zonder er in detail op in te gaan (CGVS p. 17). U beweert dat wanneer mensen lid blijken van het FLEC, heel hun familie geëlimineerd wordt (CGVS p. 12), maar u kan geen enkel voorbeeld geven van mensen die geëlimineerd werden, u kent er geen persoonlijk (CGVS p. 17), noch kan u prominente leden van het FLEC noemen die de laatste jaren verdwenen of vermoord werden (CGVS p. 17). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat de laatste jaren verschillende bevelhebbers van het FLEC van Nzita Tiago, die u ook noemt als voorzitter van het FLEC (CGVS p. 18), verdwenen. Sommigen van hen werden dood teruggevonden en van de nieuwe bevelhebbers is enkel nog de bijnaam gekend (zie informatie administratief dossier). Hoewel van u als dochter van een lid van het FLEC misschien niet verwacht kan worden dat u alle details met betrekking tot deze gebeurtenissen kan opsommen, zou men toch minstens verwachten dat u hier in grote lijnen iets over zou kunnen zeggen, aangezien u wel stelt te weten dat mensen die (zelfs onrechtstreeks) aan het FLEC gelinkt worden, geëlimineerd worden (CGVS p. 12).

Wanneer de term Simulambuco u wordt aangeboden, stelt u dat er in Simulambuco een contract getekend werd met het FLEC op 30 juni 1974 (CGVS p. 18). Het Verdrag van Simulambuco werd echter ondertekend in 1885. Cabinda werd door de ondertekening van dit verdrag een protectoraat van Portugal en werd aangeduid als de 39e onafhankelijke Afrikaanse staat door de voormalige OAU (Organization of African Unity). Hoewel dit verdrag de basis vormt van de onafhankelijkheidsgedachte van vele Cabindeze onafhankelijkheidsbewegingen, ontstond het FLEC pas in 1963 uit met de samenvoeging van drie andere bewegingen (zie informatie administratief dossier). Bij de ondertekening van het Verdrag van Simulambuco kon er dan ook nog geen sprake zijn van het FLEC, in tegenstelling tot wat u beweert.

Van iemand die reeds sinds haar twaalfde weet heeft van haar vaders affiliatie met het FLEC en die bovendien enige educatie genoten heeft (u behaalde een diploma middelbaar onderwijs, CGVS p. 6) kan nochtans verwacht worden dat zij enigszins op de hoogte is van de activiteiten van de beweging die door haar vader gefinancierd wordt, minstens dat zij zich hierover zou informeren nadat zij zelf in de problemen zou zijn gekomen. Omwille van uw vage verklaringen met betrekking tot het FLEC en zijn recente activiteiten in uw provincie en met betrekking tot uw vaders betrokkenheid bij deze beweging, kan u niet overtuigen van het lidmaatschap van uw vader, of van de problemen die jullie omwille van dit lidmaatschap gekend zouden hebben.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt is het voor Cabindezen mogelijk om terug te keren naar hun provincie en wordt afkomst uit Cabinda door de Angolese autoriteiten niet gelijkgesteld aan affiliatie met het FLEC (zie informatie administratief dossier). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw regio van herkomst.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt een Angolese identiteitskaart voor, maar heeft geen documenten die uw reisweg (en dus uw datum van vertrek uit Angola) ondersteunen. Uw verklaringen over uw reis van Angola naar België op 4 januari 2015 zijn bovendien niet aannemelijk. Zo stelt u zonder gezelschap gereisd te hebben met uw identiteitskaart en enkele documenten op wit papier die u van het luchthavenpersoneel kreeg (CGVS p. 8, 9). Vooreerst is het weinig aannemelijk dat iemand die net ontsnapt is uit de gevangenis en die zijn land ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging door de autoriteiten, zou reizen met documenten op zijn eigen naam. Verder stelt u geen paspoort gehad te hebben en weet u niet wat er op de papieren stond die u van het luchthavenpersoneel kreeg (CGVS p. 9). Het is nochtans een feit van algemene bekendheid dat men voor internationale vliegreizen een internationaal paspoort nodig heeft. Bovendien hebben Angolezen die naar België reizen een visum nodig, aan te vragen op de Belgische ambassade in Luanda (zie informatie administratief dossier), zoals u dat ook voor Portugal al deed. Hierbij komt dat u tijdens uw asielaanvraag aanvankelijk beweerde nooit een paspoort gehad te hebben in Angola, tot u geconfronteerd werd met het Belvis resultaat waaruit blijkt dat u een visum kreeg voor Portugal, geldig in augustus 2014. U gaf vervolgens toe wel degelijk een paspoort gehad te hebben, maar stelde dat dit in juni of juli 2014 gestolen werd en dat u het visum dus nooit gebruikte. (Zie 'Verklaring DVZ' pt. 26A in administratief dossier.) Bovenstaande onaannemelijke en wisselende verklaringen met betrekking tot uw reisweg en de documenten die u in uw bezit had in Angola en tijdens uw reis, doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. De foto's van uw familie en klasgenoten die u voorlegt, zijn niet meteen relevant met betrekking tot bovenstaande argumentatie. Hetzelfde geldt voor het documenten van de dienst Tracing van het Rode Kruis, bij wie u volgens uw verklaringen hulp inriep om uw zus terug te vinden in Europa (CGVS p. 10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van:

"- Artikel 1A van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag van de Mensenrechten

- art. 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);"

Zij stipt aan dat de identiteit "van verzoekend partijen" niet wordt betwist en betoogt:

"Dat de verzoekster inderdaad op 5 januari 2015 in België aankwam en op 29 mei 2015 een asielaanvraag indiende;

Dat men niet kan verwachten van elke asielzoeker dat deze weet dat, bij de aankomst in België, hij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken moet aanmelden;

Dat men hier inderdaad spreekt over een jonge vrouw van 20 jaar, die op het vliegtig werd gezet door haar oom, niet wist waar ze heenging en op geen neke manier haar reis heeft gepland;

Dat de verzoekster bovendien naar school is gegaan maar geen uitgebreide educatie heeft, dat dit trouwens af te leiden is uit haar geringe kennis van de politiek van Angola en Cabinda;

Dat het dus aannemelijk is dat ze, gezien haar leeftijd, het plotse verlaten van haar land en haar geringe scholing, niet wist waar en wanneer ze een asielaanvraag moest indienen;

Dat het laatsttijdig indienen van een asielaanvraag niet direct gelinkt is aan de ernst van de angst die de verzoekster heeft om terug te keren naar haar land;

Dat deze ernst al bestaande is vanwege het feit dat ze naar België is gekomen; het moment van het indienen van de asielaanvraag heeft hier geen invloed op;"

Aangaande het haar verweten gebrek aan kennis van de activiteiten van haar vader voor het FLEC en het FLEC in het algemeen en haar gebrek aan pogingen om zich te informeren over de situatie van haar vader, stelt verzoekster:

"Dat dit in feite begrijpelijk is, aangezien de verzoekster haar vader bijna nooit zag thuis; hij was inderdaad vaak weg op vergadering en als het voorkwam dat hij thuis was, telefoneerde hij altijd;

Dat men er niet kan vanuit gaan dat het is omdat een familielid actief is in het FLEC, dat de andere familieleden iets afweten van de activiteiten van deze persoon of van de activiteiten van het FLEC;

Dat het CGVS ook stelt dat "Van een asielzoeker, die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan dus worden verwacht dat deze zich tracht te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst en dat hij aldus op welke wijze dan ook zal trachten contact te houden met personen die hem deze informatie verstrekken";

Dat het CGVS het asielrelaas in twijfel trekt omdat de verzoekster de zaak van haar vader niet heeft opgevolgd en niet weet wat er met hem gebeurd is;

Dat het nochtans begrijpelijk is dat de verzoekster niet weet hoe de zaak is geëvolueerd, aangezien ze geen mogelijkheid heeft om haar vader te contacteren, dat ze geen nieuws meer heeft;

Dat ze trouwens nooit een goede relatie had met haar vader, aangezien hij, zoals aangehaald, nooit thuis was;

Dat het CGVS zou moeten weten dat er soms geen enkele mogelijke communicatie is tussen een asielzoeker in België en een persoon of familielid in een ander continent, vooral als de asielzoeker niet weet waar de persoon zich exact bevindt of nog minder of hij in leven is of niet;

Dat men niet kan verwachten van een kwetsbaar iemand zoals de verzoekster zelf, die maar 20 jaar oud is en niet wist dat ze naar België werd vervoerd, dat ze precies weet wat er gebeurd is met haar vader of de zaak met het FLEC opvolgt, aangezien ze niet eens op de hoogte is van de rol van haar vader binnen het FLEC;

Dat het aannemelijk is dat ze wist dat haar vader werd beschuldigd van het FLEC te financieren, aangezien hij toch haar vader is en ze waarschijnlijk wist waarom hij in de problemen kwam, zonder precies te weten hoe hij deze groepering kon financieren of welke rol hij speelde binnen het FLEC;"

Wat betreft de wijze waarop zij kon ontsnappen uit de gevangenis, doet verzoekster gelden:

"Dat er onduidelijkheid heerst over dit evenement, aangezien de verzoekster heeft verklaard dat haar oom voor haar en haar zus eigenlijk een waarborg heeft betaald om ze vrij te laten; dat dit verklaart waarom hun oom de twee meisjes zo gemakkelijk heeft vrijgelaten en waarom hij naar hun huis kon terugkeren na deze vrijlating;

Dat de verzoekster trouwens in haar DVZ-vragenlijst verklaart dat "mijn stiefzus op dezelfde dag als mijn nwerp vrijgelaten";

Dat er dus duidelijk over een wreedzame vrijlating mag gesproken worden, in samenspraak met de veiligheidsdiensten;

Dat dit inderdaad een plausibele verklaring is, aangezien de veiligheidsdienst sowieso geen enkele klacht had tegen de twee meisjes;"

Verzoekster betoogt voorts dat het FLEC een duidelijk probleem vormt voor de inwoners van Cabinda, vooral voor degene die er lid van zijn (geweest) of die een link met deze groepering hebben, mogelijkerwijze doordat een lid van de familie er lid van was. Het gevaar dat verzoekster loopt wordt aangetoond door verschillende bronnen. Verzoekster citeert uit algemene informatie inzake de behandeling van personen die verdacht worden lid te zijn van of banden te hebben met het FLEC of andere oppositiepartijen. Uit de geciteerde informatie leidt verzoekster af dat verdachte FLEC-leden risico lopen om slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen vanwege de Angolese autoriteiten. Ook familieleden van FLEC-leden lopen zulk risico. Verzoekster en haar zus werden inderdaad onderworpen aan een willekeurige detentie en staan nu bekend bij de Angolese autoriteiten. Alleen de familieband met haar vader kan verzoekster al in de problemen brengen.

Verzoekster stipt nog aan dat haar familie geen financiële problemen kende, zodat geen sprake kan zijn van een economische migratie.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijst hierbij naar artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van het EVRM. Verder haalt zij rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 van het EVRM aan. Verzoekster stelt dat zij *in casu*, gezien de situatie in Angola, een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In uiterst ondergeschikte orde, voert verzoekster aan:

"Overwegende dat in het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoekster noch de subsidiaire bescherming, en dat hij zich onvoldoende geïnformeerd acht, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS voor een nieuw onderzoek;

Dat het CGVS de situatie niet correct geschat heeft, en dat uit dezen hoofde alleen al de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden voor bijkomend onderzoek;

Dat aldus de redenen opgegeven in de beslissing blijken geven van bepaalde lacunes binnen het CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak;

Dat het dus past de genomen beslissing van de CGVS te vernietigen;"

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog het attest van het Rode Kruis dat zich reeds in het administratief dossier bevindt bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; administratief dossier, map 'documenten').

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt niet op welke wijze *"het algemeen beginsel van voorzichtigheid"* door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het

recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Uit de terecht aangehaalde verklaringen en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster na haar aankomst in België gedurende bijna vijf maanden talmde alvorens uiteindelijk asiel aan te vragen op 29 mei 2015 (administratief dossier, stuk 16, bijlage 26). Verzoekster betwist deze vaststelling niet doch tracht deze te vergoelijken door te verwijzen naar haar plotse vertrek uit haar land van herkomst, haar leeftijd en haar scholingsgraad. Deze uitleg kan echter geheel niet verklaren waarom verzoekster dermate lang talmde alvorens asiel aan te vragen. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat verzoekster een volwassen vrouw is, dat zij twaalf jaar naar school ging en dat zij haar diploma middelbaar onderwijs behaalde (administratief dossier, stuk 5, p.6). Bovendien blijkt uit de verklaringen die met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing dat verzoekster na aankomst in België een relatie had met een Congolees, in contact stond met verscheidene Angolezen en in een kerk verbleef. Derhalve kan worden aangenomen dat zij mogelijkheden genoeg had om zich te informeren over de mogelijkheden tot bescherming in België. In dit kader dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, zich zou informeren over de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen en een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende vijf maanden talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster onderneemt verder niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze volledig ongemoeid waar omtrent haar vermeende reisweg naar België gemotiveerd wordt:

“U legt een Angolese identiteitskaart voor, maar heeft geen documenten die uw reisweg (en dus uw datum van vertrek uit Angola) ondersteunen. Uw verklaringen over uw reis van Angola naar België op 4 januari 2015 zijn bovendien niet aannemelijk. Zo stelt u zonder gezelschap gereisd te hebben met uw identiteitskaart en enkele documenten op wit papier die u van het luchthavenpersoneel kreeg (CGVS p. 8, 9). Vooreerst is het weinig aannemelijk dat iemand die net ontsnapt is uit de gevangenis en die zijn land ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging door de autoriteiten, zou reizen met documenten op zijn eigen naam. Verder stelt u geen paspoort gehad te hebben en weet u niet wat er op de papieren stond die u van het luchthavenpersoneel kreeg (CGVS p. 9). Het is nochtans een feit van algemene bekendheid dat men voor internationale vliegreizen een internationaal paspoort nodig heeft. Bovendien hebben Angolezen die naar België reizen een visum nodig, aan te vragen op de Belgische ambassade in Luanda (zie informatie administratief dossier), zoals u dat ook voor Portugal al deed. Hierbij komt dat u tijdens uw asielaanvraag aanvankelijk beweerde nooit een paspoort gehad te hebben in Angola, tot u geconfronteerd werd met het Belvis resultaat waaruit blijkt dat u een visum kreeg voor Portugal, geldig in augustus 2014. U gaf vervolgens toe wel degelijk een paspoort gehad te hebben, maar stelde dat dit in juni of juli 2014 gestolen werd en dat u het visum dus nooit gebruikte. (Zie ‘Verklaring DVZ’ pt. 26A in administratief dossier.) Bovenstaande onaannemelijke en wisselende verklaringen met betrekking tot uw reisweg en de documenten die u in uw bezit had in Angola en tijdens uw reis, doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, onverminderd gehandhaafd.

Verzoekster baseert haar asielaanvraag en de in dit kader aangevoerde problemen op de activiteiten voor en het lidmaatschap van het FLEC van haar vader.

Dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat zij ter staving van deze voorgehouden activiteiten en dit voorgehouden lidmaatschap niet het minste begin van bewijs bijbrengt en evenmin aantoonde enige poging te hebben ondernomen om zulke bewijzen te bekomen.

Daarenboven blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen en informatie in de bestreden beslissing dat verzoekster een frappant gebrek aan kennis vertoonde en vage verklaringen aflegde over zowel het FLEC in het algemeen en de recente activiteiten van deze regio in haar provincie als de betrokkenheid van haar vader bij deze beweging. Verzoekster betwist de dienaangaande gedane vaststellingen niet. Wel tracht zij deze te vergoelijken doordat zij een slechte relatie zou hebben gehad met haar vader, doordat haar vader bijna nooit thuis was en doordat deze altijd aan het telefoneren was. Dit betreft echter duidelijk een blote en gekunstelde *post factum* bewering. Verzoekster haalde immers nooit eerder aan dat zij een slechte relatie met haar vader had. Daarenboven gaf zij meermaals aan dat haar vader met haar weldegelijk sprak over Cabinda, over het FLEC, over prominente figuren binnen deze organisatie en over concrete incidenten waarvan FLEC-leden slachtoffer werden. Tevens stelde zij dat zij haar vader over de telefoon hoorde spreken over FLEC-gerelateerde conflicten (administratief dossier, stuk 5, p.13, 17-18). Hoe dan ook kan verzoeksters vermeende gebrekkige relatie met haar vader niet verklaren waarom zij een dermate verregaand gebrek vertoonde over het FLEC in het algemeen en de recente activiteiten van deze organisatie in haar regio. Indien zij werkelijk zelf in de problemen was gekomen omwille van de betrokkenheid van haar vader bij het FLEC, hierom werd gearresteerd, ontsnapte en het land verliet, kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich toch enigszins zou hebben geïnformeerd over deze organisatie. Minstens kon worden verwacht dat zij zich hierover in het kader en naar aanleiding van haar asielaanvraag zou hebben geïnformeerd.

Verzoekster legde over de cruciale gebeurtenis in haar asielrelaas, met name het moment waarop haar vader, zijzelf en haar stiefzus zouden zijn gearresteerd, daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af. Zo legde zij tegenstrijdige verklaringen af over de datum waarop deze gebeurtenis plaatsvond. Bij de DVZ verklaarde zij meermaals duidelijk dat deze plaatsvond op 2 december 2014 (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, nr.3.1. en 3.5.). Tevens gaf zij aan dat zij geen nieuws meer had van haar vader sinds december 2014 (administratief dossier, stuk 14, verklaring, nr.13A). Bij het CGVS verklaarde verzoekster, ondervraagd over haar persoonsgegevens en haar familie, echter dat zij haar vader voor het laatst zag op 2 november 2014. Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd: “2 november vorig jaar?”, bevestigde zij dit uitdrukkelijk en herhaalde zij sindsdien niets meer over hem te hebben gehoord (administratief dossier, stuk 5, p.4-5). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoekster opnieuw dat zij werden gearresteerd en dat haar vader verdween in december 2014 (*ibid.*, p.11).

Verder verklaarde verzoekster bij het CGVS dat haar vader bij hun arrestatie zou zijn beschoten en in zijn been zou zijn geraakt (*ibid.*, p.11). Verzoekster liet dit in de vragenlijst van het CGVS echter onvermeld (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te

vreezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel en frappant element als het gegeven dat haar vader bij hun arrestatie werd beschoten en in zijn been werd geraakt hierin zou hebben vermeld.

Verzoekster legde en legt ook omtrent een ander kernelement in haar relaas, met name haar ontsnapping uit de gevangenis, kennelijk ongeloofwaardige verklaringen af.

Zo legde zij tegenstrijdige verklaringen af over de (naam van de) oom die haar zou hebben geholpen bij haar ontsnapping. In de vragenlijst gaf zij meermaals aan dat oom "Juan" haar hielp ontsnappen (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, nr.3.1. en 3.5.). Bij het CGVS verklaarde zij echter stevast dat oom "Joao" haar hielp ontsnappen (administratief dossier, stuk 5, p.7, 11).

Waar verzoekster op heden en verwijzende naar haar gezegden bij de DVZ betoogt dat zij eigenlijk werd vrijgelaten doordat haar oom een waarborg betaalde, alsmede dat het ging om een vreedzame vrijlating in samenspraak met de veiligheidsdiensten, dient te worden vastgesteld dat dit manifest in strijd is met verzoeksters gezegden bij het CGVS. Wanneer bij het CGVS gevraagd werd: "*U bent kunnen vertrekken met oom Joao, dus u bent vrijgelaten, of hoe ging dat?*", antwoordde verzoekster immers: "*Nee, hij is daar binnengebroken eigenlijk, hoe hij het juist deed weet ik niet, hij wordt zelf ook gezocht, zijn familie heeft hij al weggestuurd, soms komt hij en gaat hij, hij is ons daar komen halen, we moesten heel stil en voorzichtig zijn als we er buiten gingen*". Tevens preciseerde zij dat oom Joao werd gezocht omdat ook hij lid was van het FLEC (*ibid.*, p.12-13).

Verzoekster liet daarenboven klaarblijkelijk na om (te proberen) contact op te nemen met haar land van herkomst en informeerde zich noch over (het verder lot van) haar vader, noch over de evolutie van haar eigen problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Dat zij haar vader niet rechtstreeks kan contacteren omdat zij niet weet waar deze is, vormt in dit kader geenszins een afdoende uitleg. Verzoekster beschikt immers nog over tal van andere familieleden en vrienden die zij zou kunnen contacteren (haar stiefmoeder, vier halfbroers, een oom, 'oom' R.,...) (administratief dossier, stuk 5, p.5-7). Desondanks had zij met niemand in Angola nog contact en probeerde zij zelfs niet om contacten te leggen en meer te weten te komen (*ibid.*, p.6, 12). De beweerde angst om contact op te nemen met haar land van herkomst omdat zij vreesde dat men te weten zou komen dat zij haar land verliet, vormt evenmin een afdoende verklaring voor verzoeksters nalatigheid. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Het betreft immers cruciale informatie om het eventuele risico op vervolging bij een terugkeer naar het land van herkomst en de hieraan gekoppelde nood aan internationale bescherming in te schatten. Dat verzoekster naliet zich omtrent het voorgaande te (proberen te) informeren, getuigt bijgevolg van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielmotieven.

De neergelegde stukken en documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, is verzoeksters verwijzing naar informatie omtrent de behandeling van (familieleden van) personen die ervan verdacht worden lid te zijn van of banden te hebben met het FLEC niet dienstig. Verzoekster maakt ingevolge de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas immers geenszins aannemelijk dat zij een familielid van een FLEC-lid zou zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij reeds in de negatieve belangstelling stond of staat van de Angolese autoriteiten. De informatie die verzoekster citeert heeft dan ook geen betrekking op haar persoon en is van louter algemene aard. Zulke informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een

terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Zij dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Verzoekster weerlegt de bestreden beslissing tot slot niet waar terecht gemotiveerd wordt:

“Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt is het voor Cabindezen mogelijk om terug te keren naar hun provincie en wordt afkomst uit Cabinda door de Angolese autoriteiten niet gelijkgesteld aan affiliatie met het FLEC (zie informatie administratief dossier). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw regio van herkomst.”

Integendeel citeert zij in het verzoekschrift zelf informatie waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een persoon uit Cabinda die terugkeert naar Angola enkel redelijkerwijze riskeert gedetineerd te worden indien deze persoon een verleden van actieve betrokkenheid bij het FLEC heeft (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6). Dit is in hoofdte van verzoekster gelet op het voormelde geenszins het geval.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. In zoverre verzoekster zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont verder op generlei wijze aan en uit de informatie zoals aangehaald in het verzoekschrift en zoals opgenomen in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) kan evenmin worden afgeleid dat de situatie in verzoeksters land en regio van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS